

Olv.: Iz 61,1-2a.10-11 – 1Tessz 5,16-24 – Jn 1,6-8.19-28
 Keresztelő szent János első tanúsága

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

A próféták évszázadokon keresztül mondták ki az igazságot: Sötétben járunk és várunk a Világosságra. Advent ezt a gondolatot hangsúlyozza. A világosság segít az embernek abban, hogy eligazodjon. Lássa az utat és célra törő lehessen. Keresztelő szent János beszél arról a népnek, hogy nem ő a világosság, csak hírt hoz arról, aki a Világosság. Ha Hozzá igazodik és tartozik az ember, akkor Élete lesz.

Gondoljunk erre most advent 3. vasárnapján és kérjük az Istent, hogy legyen elegendő készség a szívünkben, hogy Jézus felé forduljunk. Annyi minden elbizonytalanít bennünket. Nap mint nap megtapasztaljuk, milyen nagy a sötétség. Mi minden nyomaszt bennünket. Szükségünk van arra, Aki leveszi a lelkünk terhet. Nem lehet lelki terhekkal végigmenni az élet útján. Megnyomorodunk. Forduljunk Jézus felé és akkor egymás felé is lesz utunk. Sőt, akkor lesz közös utunk, közös útja a keresztényeknek, közös útja a nemzeteknek, a mi nemzetünknek is és közös útja az emberiségnek.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Hallatlan lehetőségünk az, hogy megvallhatjuk hitünket ebben a világban. Ez a hit megújít bennünket. Sok-sok embertestvérünknek segíthetünk abban, hogy eljusson Krisztushoz és megújuljon az élete. Jézus azért jött, hogy megmentse az emberiséget és új élete támadjon a világnak. Keresztény, ez azt jelenti, hogy Krisztus követő. Krisztussal való kapcsolatunk döntő abban, hogy betölthessük küldetésünket. Krisztussal való kapcsolatunk határozza meg az életünket és ez által tanúságot tehetünk Róla. Keresztelő János segít bennünket abban, hogy meghatározzuk az életünket, meghatározzuk kereszténységünk lényegét. Meghatározzuk, mit jelent a Krisztussal való kapcsolatunk?

Keresztelő János – ahogy hallottuk - Betánia környékén tartózkodott. Előtte hirdette az ígét, megtérésre, megújulásra hívta a népet. A zsidóság ezzel kapcsolatosan azt gondolta, hogy aki a nép sorsát rendezi Istennel és rendezi a politikai viszonyokat is, az csak a Messiás lehet. Őt várták. Éppen azért várták, hogy segítségére legyen a népnek Izrael egész küldetésének az értelmezésében. Úgy gondolták, hogy Keresztelő János a Messiás. Ahogy hallottuk, ezért küldtek a főpapok követeket Keresztelő Jánoshoz a kérdéssel: Ki is vagy te?

Elég nagy bizonytalanság volt Keresztelő Jánossal kapcsolatosan, akinek helyét időrendben az Ószövetség és az Újszövetség határán találjuk meg. Ószövetségi prófétaként tisztelték azok, akik kivonultak hozzá és hallgatták. Ugyanakkor voltak sajátos viselkedésbeli, magatartásbeli megnyilatkozásai. Voltak egészen sajátos ószövetségi vonásai is. Ez várakozással töltötte el a zsidókat. Ilyeneket mondott: - ez az ószövetségi próféták stílusa, -

Viperák fajzata, a fejsze a fák gyökerén van már. Gondolkodjatok el, kezében van a szórólapátja és megtisztítja szérűjét. Mindent eléget, ami elégetni való. - Ez tetszett a zsidó füleknek. Úgy gondolták, amikor a Messiás eljön, akkor rendet teremt. Válaszol az ő vágyaikra és kielégíti az igényeiket.

A nép nagyon szenvedett egyesektől. Akik magukat a vezetőiknek tartották, azok nem az Isten gondolatát valósították meg, hanem a maguk javát és a maguk érdekeit szolgálták és keresték. Amikor a zsidók ilyen prófétai szavakat hallottak, rezdültek, rezonáltak. Ugyanakkor Keresztelő Jánosnak voltak sajátos megnyilatkozásai is. Többek között keresztelt. Ez teljes egészében idegen egy ószövetségi prófétától. Talán már hallották vallomását is: Én csak vízzel keresztelek, de már köztetek van az, Aki majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg benneteket. - Ki ez, Akire Keresztelő János utal? Még se ő lenne a Messiás? Fölteszik neki a kérdést: Ki vagy te?

Világos és egyértelmű Keresztelő János szavából, hogy ő az életét Jézussal való kapcsolatában határozza meg. Itt van a nagy váltás. Ő nem az ószövetségi istenképnek, nem az ószövetségi messiásképnek a hirdetője, hanem egy egészen újnak a meghirdetője. Jézusról beszél, akiben mindannyian megújulunk. Akiben megújul az egész világ, az egész emberiség.

Jézus eljövetele és magatartása is egészen más, mint amit vártak. Jézus nem úgy jött el, ahogy ezt várták a zsidók. Ki tudott arról, hogy Jézus már köztük él? Egy fiatal lány hordozta a szíve alatt. Milyen kevesen tudtak arról, hogy megszületett Betlehemben. Hogyan értékelték a pásztorok híradását? Nem vették komolyan a bölcsek üzenetét sem. Harminc évig él Názáretben, csendben észrevétlenül. Amikor elkezd működését és a zsinagógában elmondja azokat az izaiási szavakat, - amiket ma hallottunk, - akkor fölteszik a kérdést: Ki Ez? Honnan van a tudása? Honnan van az a csodatevő hatalma, amikről hallunk?

***Keresztelő János arról a Jézusról tesz tanúságot,
aki úgy van köztük, hogy szinte észre sem veszik.***

Testvérek!

Ez döntő és a mi kereszténységünk szempontjából is döntő, hogy hogyan gondolunk az Istenre. Csodákat várunk-e, mint ahogy a zsidók vártak az eljövendő Messiástól, vagy a Krisztusban megjelenő Istennel akarunk találkozni? Oly sokszor jut eszembe, oly sokszor döbben meg az ember azon, hogy mi éppen olyan csodavárók vagyunk 2000 év után is, mint a zsidók voltak. Ilyeneket szoktunk mondani: Ha van Isten, akkor miért engedi meg? Miért engedi meg azt, ami történik? Miért nem tesz csodát az Isten? - Egyébként tesz csodát, esetenként.

De ez az Isten másképpen van jelen a világunkban, látszólag erőtlen. Erőtlen a világ hatalmasaival szemben. Gyakorta panaszoljuk föl mi magunk is, hogy miért nem véd meg bennünket? Ha van Isten, akkor miért tehetnek velünk azt, amit éppen tesznek azok, akik hatalmat birtokolnak, akik lehetőségek közepette élnek?

Testvérek!

Egyszerűen azért, mert az Istennek más az útja. Isten nem a hatalom Istene, hanem a szeretet Istene. Tudom, hogy igen nehéz ezt megérteni. Tudom, hogy nagyon nehéz elfogadni azt, hogy nem védi meg az övéit abban az értelemben, ahogy azt mi szeretnénk.

Isten másképpen gondolkodik!*Nagyon jól tudja az Isten azt,*

hogya az erővel szemben Erőt állítani, az harchoz vezet.

Nagyon jól tudja az Isten azt,

hogya a Nagysággal előjönni,

az kétségbeejtő félelmet támaszt a kicsinyekben.

Nagyon jól tudja az Isten azt,

hogya mi módon lehet bennünket embereket megközelíteni.

Isten stílusa más, mint az emberé. Mi emberek szeretjük a látványosságot. Mi emberek a rendkívüli dolgokra figyelünk oda, mintha csak a természettől lesnénk ezt el. Olyan magától értetődő, hogy fölkel a nap. Tudomást se veszünk róla, de nyáron 40 fok fölött már védekezünk ellene, akkor tudatosítjuk. Magától értetődő az, hogy itt a lábunk előtt hömpölyög a Duna, de amikor kiönt, akkor mindenki odafigyel rá. Csodáljuk a hegyeket, de valójában csak akkor figyelünk oda, amikor egy tűhányó kitör. Mintha a természetet utánozná az ember maga is.

Szinte csak arra figyelünk föl mi emberek, ami rendkívüli. Ami mindennapi, ami jó, az észrevétlen. Mivel vannak tele az újságok? Miről adnak hírt a hírközlő eszközök? Arról, ami botrány, ami rendkívüli, amire az emberek fölfigyelnek. Nem ilyen az Isten! Isten úgy van közöttünk, hogy majd csak később derül ki, mit jelent ez a velünk Léte. Ahogy Keresztelő János mondta: Köztetek van az, Akit nem ismertek. - Pedig már itt van, csak ahhoz, hogy az ember találkozzon ezzel az Istennel, ahhoz *belül csendet kell teremteni*. Az embernek meg kell teremteni ehhez a megfelelő feltételeket maga körül is, mert különben nem is vesszük észre Isten jelenlétét.

Keresztelő Jánost amikor megkérdezik: Ki vagy te? - Akkor azt mondja: Nem vagyok a Messiás, sem Illés. Nem vagyok a Próféta. - Nem a Messiás, mert nem a nép és az Isten kapcsolatának a rendezésével foglalkozik. Nem Illés, aki annak idején élete során elsősorban a nép politikai helyzetével és az Istennel való kapcsolatával foglalkozott. Azt hitték, hogy Illés támadt föl Keresztelő Jánosban. Nem a Próféta, aki Isten nagy igazságait hirdeti,

hanem a pusztában kiáltó szava.

A pusztaság a sivatag képét jeleníti meg. A pusztában amikor megjön az életet adó eső, akkor kivirul a pusztaság. Ebben az értelemben gondoljunk arra, hogy én a pusztában kiáltónak a szava vagyok.

Arról szólok, Aki lelkileg virágba boríthat benneteket.

Aki lelkileg megújíthat benneteket. Ő nagyobb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy megoldjam a saruszíját. Neki növekedni kell, nekem kisebbednem. A Jézussal való kapcsolat határozza meg János személyiségét, az életét. Meghökkenhetünk, amikor Keresztelő János a börtönben van és a tanítványait Jézushoz küldi ezzel a kérdéssel: Mondd meg, Te vagy-e az, Akiről tanúságot tettem? - Ott a börtönben elbizonytalanodott. Te vagy-e az, Akiről én szóltam? Te vagy-e az, Aki eljöttél, vagy valaki mást várunk?

Jézus akkor azt mondja:***Boldog, aki nem botránkozik meg Bennem!***

Jézus nem hozza ki Keresztelő Jánost a börtönből. Meg fog halni, de az Isten ügye él. Ezt kell vállalni mindegyikünknek. Nem biztos, hogy a mi egyéni életünk úgy sikerül, ahogy azt mi szeretnénk. A mi keresztény életünk sem biztos, hogy olyan, mint amilyennek elképzeljük. De *a hivatásunk az, hogy az Úr szócsove legyünk. A döntő az, hogy ez az Igazság felragyogjon a világban!* Az emberek tájékozódhassanak, valahova fordulhassanak, valakihez igazodhassanak. Lehet, hogy erre rámegy az életünk. Erről szól a vértanúk története. Erről szólnak a keresztény üldözések. Ma is történnek sajnos.

A kérdés az, annyira fontosnak tartjuk-e ezt az Igazságot, az emberiség megmentését, hogy akár ezért bevetem az életemet is, mint Keresztelő János. Boldog, aki nem botránkozik meg Bennem, mert Jézus nem azért a Megváltó, hogy az én életem pontosan úgy sikerüljön, ahogy azt én elképzeltem.

Jézus a Megváltó, aki szenvedésével és halálával váltott meg minket!

Keresi az igazi keresztényeket, azokat akik Hozzá igazodnak.

Akik az életüket is képesek kockáztatni.

Akik hajlandók Érte minden áldozatot meghozni, csak azért,

hogy az embereknek segítsenek abban, hogy eligazodjanak ebben az életben.

Az életnek ára van. Keresztelő János az életével fizetett. A mártírok az életükkel fizettek. A tanúságtevők az életükkel fizettek Krisztus példája szerint, aki halálával váltott meg minket.

Testvérek!

Tudom, hogy nem könnyű ezzel az Igazsággal szembesülni. De ha fölteszik nekünk azt a kérdést, hogy: Ki vagy te? - Fölteszik külön-külön mindegyikünknek: Ki vagy te?

Ha mi azt kimondjuk, hogy *keresztény vagyok,*

akkor ez azt jelenti, hogy *Jézus határozza meg az életemet,*

mert szeretem az Isten teremtette világot,

mert szeretem az Isten gyermekeit,

értük az egyéni életemet is feláldozom!

Áldozatos életutat járok és ha kell, kész vagyok ezért akár meghalni is!

Testvérek!

Ez az út! Egyébként, ha mindettől elvonatkoztatunk, akkor külön-külön nézve, Istentől függetlenül is ez az ember útja. Nem ezt az utat járja minden szülő? Nem az életét áldozza oda minden szülő a gyerekeiért? Nem az életét áldozza oda egy szerzetes, mert az Életet akarja szolgálni? Ma ezen a kérdésen gondolkodjunk el, mert úgy tűnik, hogy az e világi próbálkozások, az e világi ajánlatok csődöt mondtak. Az e világi ajánlatok nem elegendők az Élet megújulásához, mert a világ a maga javát akarja. Az egyesek a maguk javát akarják. Valami új akkor kezdődhet el, ha többen lesznek azok, akik Krisztushoz igazodnak. Akik Krisztussal való kapcsolatukban határozzák meg a létüket, az életüket. Akkor az az Élet kezd bontakozni, amit az Isten gondolt el, amely Életért Jézus Emberré lett.

*Jézus születésének az ünnepére készülünk,
aki oda is adta az Életét ezért a mi emberi életünkért.*

+ A M E N +